

Marly van Otterloo

Tong

roman

I

Vannacht heeft iemand een kapotte tuinstoel gedumpt op de tegels die ik gisteren van de muren heb gebikt. Banaangeel waren ze, met een bloemmotief en in prima staat, maar mevrouw Van Nispen was erop uitgekeken, vertelde ze. Een mijnheer Van Nispen heb ik niet gezien. Is ze vast ook op uitgekeken. Tien kilo afvallen, een face-lift en een verbouwing als remedie na een scheiding.

Haar auto staat op het tuinpad. Ik parkeer mijn busje achter de afvalcontainer, bind mijn haar in een staart en wring me, met alleen de tegelsnijder in mijn hand, langs de mintkleurige portieren van haar Golf. De emblemen op de voor- en achterklep zijn puntgaaf. Onveranderd rust de V op de W, de zilveren ring blinkt nog net zo aantrekkelijk als bijna twintig jaar geleden. Even probeer ik mijn vingers achter het metaal te wurmen, maar het logo is vastgelast aan de grille. Ze hebben niet stilgezeten bij Volkswagen.

Mevrouw Van Nispen gaat me, in tennisoutfit, voor naar de badkamer. In haar knieholten lopen spataders als kluwen elektriciteitsdraden.

Ik snijd een turquoise tegel in verstek als mijn telefoon gaat.

‘Fee? Met Fernando, van Travel España.’ Mijn moe-

ders oudste opdrachtgever. Hij hapt naar lucht. *‘Tu madre. Pobre Ara. Aquí alquin de la ambulancia.’*

Automatisch druk ik de tegel in de lijm en zak dan onderuit.

Een andere stem neemt het over: ‘U bent de dochter van mevrouw Ara Greeve? Gaat u rustig zitten. Waar bent u?’

‘Bij een klant. In de Vogelwijk, bedoel ik.’

‘Uw moeder heeft een ongeval gehad.’

Via mijn ruggengraat trekt de kou van de grond naar mijn hoofd.

‘Haar sjaal is verstrikt geraakt tussen de treden van een roltrap. Ze is gevallen en ongelukkig terechtgekomen. Daarbij heeft ze zwaar letsel opgelopen.’

Mijn ademhaling stopt. ‘Waar?’

‘In kantorencomplex Margriet.’ De plaats van Fernando’s reisbureau.

‘Ze wordt naar Bronovo gebracht, waarschijnlijk vindt u haar zo dadelijk op de IC.’

Ik veeg de troffel en tegelkam af en wil iets terugzeggen, maar er komt niets.

Onderweg naar het ziekenhuis negeer ik drie rode stoplichten. Vóór de liften in de centrale hal staat het vol. Ik ren de trap op naar de vierde etage.

INTENSIVE CARE

EERST AANBELLEN

U WORDT OPGEHAALD

Een jonge vrouw opent de dubbele deuren. ‘Je komt voor mevrouw Greeve? Volg me maar.’

In een lange, diffuus verlichte zaal staan bedden in semi-afgesloten compartimenten. Overal zijn verplegers in de weer, van de patiënten zelf is weinig te zien. Ook mijn moeder steekt maar een beetje boven het laken uit. Haar ogen zijn gesloten, haar handen liggen boven op een katoenen spreij.

Diagonaal over haar hals loopt een donkerpaarse striem, de huid eromheen is blauwig. Draden in haar armen en nek zijn verbonden met een monitor, een transparante buis met lila ringetjes verdwijnt in haar mond. Er zoemt en piept van alles. Door het raam schijnt grauw daglicht op een bobbel halverwege haar neus. Haar perfecte neus. Ik neem haar gezicht tussen mijn handen en fluister: ‘Mama.’

Geen reactie. Omdat ik haar allang niet meer zo noem? Hardop zeg ik: ‘Ara!’ Maar ook nu blijft de frons boven haar wenkbrauwen uit. Het spiertje onder mijn oog begint te trillen.

Op het grootste scherm schiet een rode lijn heen en weer, een groene kabbelt gelijkmatig, een getal in het wit verandert iedere seconde. Er zit nog opgedroogde lijm onder mijn nagels. Ik trek mijn handen terug en pak haar blauwe katoenen schouder. Haar hoofd is heel klein. Een meisje is ze, geen vrouw. En al helemaal geen mevrouw.

Een oudere verpleegkundige komt aanlopen. ‘Ik ben Ineke. Je moeder is opgevangen door ons traumateam. Ze krijgt zuurstof toegediend en een middel om in slaap te blijven, een pijnstillertje.’ Ze knikt naar een donkerblauw kastje. ‘De arts kan elk moment komen, hij neemt alles met je door. We moeten de komende uren afwachten.’

‘Mijn moeder is pas vierenvestig!’

Ineke heeft een vooruitstekende kin, lijkt het type dat de bal nooit afspeelt. Ze klemt haar lippen op elkaar.

Ik strijk over mijn moeders linkerhand. De huid voelt als het deeg van zelfbakcroissantjes. Danerolles, zondagmorgen. Ik rolde ze tot driehoekjes voordat ze, als onwillige naaktvlakken, in de oven verdwenen. En nee, Ara vond het niet erg dat ze ze zelf niet kon eten, het rook heerlijk.

Voorzichtig draai ik haar ontvelde hand om. Naast haar kruin ontdek ik nog een plastic buis met geronnen bloed eromheen.

Ineke volgt mijn blik. ‘Er is een drain ingebracht om de druk in haar hersens te verlichten.’ Alsof het ventiel van een fietsband wordt losgedraaid.

Zacht blaas ik tegen haar wimpers en fluister nog eens: ‘Ara.’

‘De corneareflex wordt zo dadelijk gemeten.’

Ik kom overeind als Ineke haar ogen dichtknijpt. ‘Je moeder heeft geen tong, hè? Bij het intuberen

moeten we altijd opletten of er niets in de weg zit.’
Nieuwsgierig kijkt ze me aan.

‘Dat was dan eenvoudig,’ zeg ik.